

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1XOboE/8/2022
Identifikačné číslo spisu:	7906205950
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7906205950.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v exekučnej veci oprávnenej obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, proti povinnému D. K., narodenému X. J. XXXX, Q. A., Y. XX, o vymoženie 836,48 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 22Er/696/2006, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 16CoE/142/2013-38 z 26. marca 2014, takto

rozhodol:

I. Odvolacie konanie z a s t a v u j e.

II. Návrh na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.

III. Dovolanie o d m i e t a.

IV. Povinnému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 22Er/696/2006-16 zo 6. augusta 2012 exekúciu vedenú na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, vyhlásil za neprípustnú a zároveň zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“). O trovách exekúcie nerozhodol s tým, že o nich rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto uznesenia. Vychádzal zo zistenia, že vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe Zmluvy o úvere č. 9081055 zo dňa 9. mája 2005, v ktorej povinný pre prípad neplnenia si zmluvných podmienok splnomocnil advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jeho mene uznal záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre výkon rozhodnutia. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že plnomocenstvo udelené povinným danému splnomocnencovi priamo v zmluve o úvere je

neplatné. V prvom rade poukázal na to, že splnomocnenie na uznanie dlhu bolo udelené v čase, keď dlh z omeškania ešte neexistoval, čo znamená, že povinný sa vopred vzdal svojho práva na uznanie alebo neuznanie dlhu v čase, keď ešte nemal vedomosť o jeho prípadnom vzniku ani výške. Povinnému tým bolo odňaté právo namietat výšku uznaného dlhu v čase uznania. Predmetné splnomocnenie nemôže byť platné, pretože z neho nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení splnomocnenca a následne posúdiť, či splnomocnenec konal v mene povinného v medziach udeleného splnomocnenia, alebo či (ne)prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva. Podľa názoru súdu je tiež zrejmé, že splnomocnenec v skutočnosti nehájil záujmy povinného, ktorý ho na uznanie dlhu splnomocnil, ale záujmy oprávnenej, keďže uznanie dlhu formou notárskej zápisnice je jednoznačne zabezpečovacím inštitútom pre oprávnenú, ktorá ako veriteľ môže ihneď pristúpiť k uplatneniu svojich práv prostredníctvom exekúcie, zatiaľ čo povinný (dlžník) týmto právnym úkonom stráca možnosť dovoliť sa svojich práv na súde. Okrem toho povinný pri uzatváraní zmluvy o úvere nemal žiadnu možnosť výberu splnomocnenca, pretože bola použitá predtlač zmluvy vyhotovená oprávnenou, v ktorej už bola osoba splnomocnenca určená a dokonca vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru bolo uvedené, že povinný túto plnú moc nemôže ani vypovedať. Z vyššie uvedených dôvodov mal súd prvej inštancie za to, že dohoda o plnomocenstve je absolútne neplatná, v dôsledku čoho splnomocnenec nemohol zastupovať povinného pri spisovaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Predložená notárska zápisnica nespĺňa jednu z materiálnych podmienok vykonateľnosti, ktorou je súhlas povinného s vykonateľnosťou, a teda nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohla v rámci exekúcie domáhať. Keďže neexistuje riadny exekučný titul, nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie a súd musí exekúciu zastaviť.

2. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 16CoE/142/2013-38 z 26. marca 2014 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“). Ďalšími výrokmi zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že zmluvné zastúpenie nevyhnutne predpokladá zhodu záujmov medzi účastníkmi takéhoto vzťahu, a teda je vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami, ktoré sú v konflikte záujmov. Zdôraznil, že povinný bol nútený súčasne na predtlač zmluvy o úvere splnomocniť na zastupovanie pri vyhlásení o uznaní právneho záväzku Mgr. Tomáša Kušníra, ktorého určila oprávnená. Takýto zjavný rozpor záujmov medzi splnomocnencom (advokátom Mgr. Kušnírom) a splnomocniteľom (povinným) vylučuje možnosť vzniku platnej dohody o plnomocenstve. Navyše v predloženej notárskej zápisnici (ako exekučnom titule) chýba nepochybný prejav vôle dlžníka splnomocniť advokáta na vykonanie vyhlásenia v jeho mene. Uvedené závery o neplatnosti splnomocnenia a chýbajúcich náležitostiach notárskej zápisnice majú za následok záver o nespôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu, čo predstavuje dostatočný dôvod na zastavenie exekúcie. K namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie pri posudzovaní spôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu vychádzal zo skutočností vyplývajúcich zo spisu, vrátane do neho založených listín, a teda nevykonával dokazovanie. Pokiaľ oprávnená súdu prvej inštancie zároveň vytýkala, že opätovne preskúmaval spôsobilosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu, odvolací súd zdôraznil, že je povinnosťou súdu v každom štádiu konania prihliadať na splnenie podmienok konania, a to aj z úradnej moci. Ak súd v priebehu exekúcie zistí, že vymáhaný nárok je v rozpore so zákonom, v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku je oprávnený exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Nedostatok spôsobilosti notárskej zápisnice byť exekučným titulom je tak závažným nedostatkom podmienky exekučného konania, ktorý nemožno odstrániť a pre ktorý musí byť exekúcia zastavená. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšími odvolacími dôvodmi oprávnenej.

3. Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd zamietol ako neopodstatnený, keďže v posudzovanom prípade nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieho práva. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože oprávnená nemala v konaní úspech a ostatným účastníkom preukázateľné trovy odvolacieho konania

nevznikli.

4. Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach - vo výroku zamietajúcom návrh oprávnenej na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 205 ods. 2 písm. a) OSP], napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) OSP] a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy oboch inštancií: 1. rozhodli nad rámec zverenej právomoci [§ 237 písm. a) OSP], 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania [§ 237 písm. b) OSP], 3. opätovne konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo [§ 237 písm. d) OSP], lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 4. oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 5. svoje konanie zaťažili inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP] a 6. napadnuté rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP]. Oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Oprávnená súčasne navrhla odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, argumentujúc tým, že napadnuté uznesenie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

6. Zo spisu vyplýva, že odvolanie oprávnenej bolo podané 21. mája 2014 a dovolanie 22. mája 2014. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP). S účinnosťou od 1. júla 2016 bol tiež novelizovaný Exekučný poriadok (zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), keď za § 9 boli vložené nové § 9a a § 9b, ktoré upravujú použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevylučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplyva inak.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

8. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa odseku 2, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

9. Jedným z neodstrániteľných nedostatkov procesných podmienok, ktoré spôsobujú, že súd musí

konanie zastaviť, je nedostatok funkčnej príslušnosti (ktoréhokoľvek) súdu na prejedanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdov. Keďže oprávnená svoje odvolanie podala ešte 21. mája 2014 a podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 CSP platí, že konanie začaté do 30. júna 2016 na funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo, najvyšší súd svoju funkčnú príslušnosť na konanie o odvolaní oprávnenej skúmal v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia odvolacieho konania. Dospel pritom k záveru, že nie je funkčne príslušný na prejedanie podaného odvolania oprávnenej a zároveň neexistuje zákonný dôvod na postúpenie veci inému (funkčne príslušnému) súde.

10. Uvedený záver vyplýva zo znenia prvej vety § 201 OSP, v zmysle ktorej platilo, že účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Na konanie v prvom stupni boli v zmysle § 9 ods. 1 OSP zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodovali ako sudy prvého stupňa: a) v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b) v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c) v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 OSP). Krajské sudy boli tiež funkčne príslušné na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov (§ 10 ods. 1 OSP), zatiaľ čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 OSP).

11. V zmysle procesnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 je teda Najvyšší súd Slovenskej republiky funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa. Prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (viď § 9 ods. 2 OSP).

12. Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania, vydané po začatí odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho a takéto rozhodnutie nie je možné napadnúť odvolaním (§ 201 OSP a contrario). Vzhľadom k tomu, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejedanie odvolania oprávnenej nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávnenej zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť odvolaním napadnutého výroku o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania (§ 161 ods. 2 CSP).

13. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na dokončenie konania o dovolaní oprávnenej zo dňa 22. mája 2014 (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka exekučného konania, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a v mene ktorej koná poverená zamestnankyňa s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa [§ 429 ods. 2 písm. b) CSP], následne skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP.

14. V zmysle návrhu oprávnenej mal dovolací súd predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálne otázky nasledovného znenia: Je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať aj jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť kedykoľvek odvolať a ktorým dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky plynúcej z tejto zmluvy? Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni reálnej vymožitelnosti existujúcej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

15. Svoj návrh na prerušenie dovolacieho konania oprávnená odôvodnila tým, že Súdnemu dvoru

Európskej únie by mala byť daná príležitosť, posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

16. Obligatórne prerušenie konania na účely podania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie upravuje aj Civilný sporový poriadok, a to v ustanovení § 162 ods. 1 písm. c), podľa ktorého súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný článok 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva). Podľa § 438 ods. 1 CSP je toto ustanovenie možné primerane aplikovať aj v dovolacom konaní.

17. K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už NS SR vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť uznesenia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013 sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013 sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré dovolací súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

18. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

19. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania oprávnenej posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď oprávnená toto dovolanie podala. S prihliadnutím na dátum podania dovolania (22. mája 2014) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávnenej neaplikoval ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2015, konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 OSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 OSP nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. Dovolací súd napriek absencii prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2015, v zmysle ktorého by právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely, mali ostať zachované, považoval tento svoj postup za súladný s ochranou legitímnych očakávaní dovolateľky (ako súčasti práva na spravodlivý proces), že spôsob prejednávania jej dovolania sa bude riadiť právnou úpravou platnou v čase začatia dovolacieho konania.

20. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky (viď konania vedené na NS SR pod sp. zn. 1Oboer/291/2013, 1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer/258/2014 a 1Oboer/277/2014). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 CSP).

21. Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľkou [§ 237 písm. a), b), d), f) OSP] a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c) CSP

odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

22. Keďže dovolací súd zamietol návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania a odmietol dovolanie oprávnenej ako neprípustné, je neopodstatnený tiež návrh oprávnenej na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie NS SR z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/616/2015).

23. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Povinnému ako úspešnému účastníkovi dovolacieho konania vznikol voči oprávnenej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu povinnému v oboch konaniach preukázateľne žiadne trovy nevznikli, najvyšší súd v súlade s článkom 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, povinnému náhradu trov odvolacieho ani dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj R 72/2018).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.